

Oorvrij

De telefoon rinkelde, het is Zaterdags vroeg, zeven uur. Nog slaapdronken met een punthoofd van het avondje kegelen pak ik de hoorn op. "Hoi Albert, Je staat weer eens in de krant, de Limburger" Het was Jos een kennis waarmee ik helaas door zijn treurige scheiding het contact verloren had. " Ik wist niet dat je bedrijf is overgenomen en de hele familie aan de kant gezet. Bosch Datacom gaat kennis verkopen in plaats van dozen. Worden daarmee modems bedoeld, Albert' ?." "Wat is dit voor een onzin" antwoord ik. "Nou, je kunt het beter zelf lezen, kerel" zegt Jos en legt de hoorn neer. Zo komt het dat ik met stijgende verbazing het artikel in de Limburger lees.

Een drs. V zit sinds het begin van 1994 bij Bosch Holding. Eerst via zijn adviesbedrijf V. Technologie. Van lieverlee groeide hij in het bedrijf en aanvankelijk liet hij zich voor zijn diensten betalen in aandelen en opties. Eigenlijk was ik te duur voor een bedrijfje als dit, schrijft de krant. Na enig duw -en trekwerk wist hij 75 procent van de aandelen te bemachtigen. De rest zit nog bij de familie Bosch, wier daadwerkelijke zeggenschap is teruggebracht naar nul. Sinds zijn aantreden is het bedrijf professioneler geworden vindt drs. V. Besluiten worden niet meer in de boezem van de familie genomen, maar in het managementteam. Na vier verliesjaren gaat het weer goed en dit jaar 1997 schrijven we weer zwart en de markten zijn gigantisch voor onze software producten. Wij staan op het punt een belangrijke speler in de Internet markt te worden. Bosch was in 1994 in de problemen gekomen wegens de dumprijzen van modems die door de Telecom bedrijven van de ene dag op de andere voor niets worden weggegeven. Volgens Europese wetgeving uitdrukkelijk verboden. Helaas gelden wetten niet voor de machtigen op deze aarde. Het gevolg was een hoge voorraad onverkoopbare modems die bijna de nekslag was voor het bedrijf. Dat was de reden dat Bosch en zijn zonen, met dank aan een Duitse participatie bank, het veld moest ruimen. Het is niet te geloven. In het dagblad zegt de oplichter gewoon hoe hij de meerderheid van de aandelen heeft bemachtigd. Een journalist moet toch wantrouwig worden wanneer hij hoort over enig duw en trekwerk. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is geeft drs. V toe dat hij het bedrijf in zijn macht heeft. Dat Bosch en zijn familie er naar kunnen fluiten. Hoe is het mogelijk dat een krant, het is een zekere Smeets die dit artikel geschreven heeft, dit kan publiceren zonder de moeite te nemen contact met mij te zoeken om de feiten na te gaan. Juist de Limburger waarmee ik

in het verleden al zoveel te stellen heb gehad en die mij verzekerde zich aan hoge ethiek vast te houden. Van hoor en wederhoor.

Verslagen zit ik slurpend aan een kop zwarte koffie en denk in opkomende daglicht na. De jarenlange strijd met drs. V. en consorten heeft mij veel energie en geld gekost en mijn gevoel voor gerechtigheid is totaal verdwenen. Een concurrentie beding beperkt mijn actie vrijheid zolang ik nog aandeelhouder ben. Mijn mondiale basissalaris vanuit het bedrijf Bosch wordt niet meer betaald. Zelfs dat contract wordt niet nagekomen.

Piekerend, herinner ik me het gesprek met mijn advocaat toen ik met de problematiek aankwam. Hij had uiting gegeven aan zijn onvermijdelijke afkeer over wat hij gelezen had en luisterde met grote belangstelling naar mijn verdere toelichting. De ongeldig bijeengeroepen aandeelhouders vergaderingen waarbij ik zelf niet aanwezig ben geweest, de onjuiste notulen en fraude met de kamer van Koophandel inschrijving. Het arglistig faillissement van het Duitse bedrijf Bosch Datacom, mijn hoofdelijke borgstellingen die liepen bij de diverse bedrijven van Bosch. Hoe drs. V mij daarmee in zijn macht heeft gekregen. Hoe het merk Bosch Datacom in alleen Bosch veranderd werd. Hoe arglistisch mijn aandelenverkoop aan een bevriend bedrijf onmogelijk gemaakt wordt en een notaris uit zijn ambt gezet werd. Het was zwendel gedekt door de bovenlaag van Limburg. Nu werden onrechtmatige zaken onder mijn eigen naam bedreven. "Moeilijk, moeilijk Bosch.Laat ik eerlijk tegen je zijn. Er wordt van ons advocaten, wel eens beweerd dat wij onze klanten aanmoedigen, te pas en te onpas, te procederen, omdat een dergelijke actie ons kennelijk in staat stelt grote honoraria op te strijken. In jouw geval ziet het er hopeloos uit want alhoewel de zaak er goed voor staat zullen er heel wat processen gevoerd moeten worden om je gelijk halen. Dat zal veel geld kosten. Voor buitenstaanders is een goede rechtszaak alleen maar brood en spelen. Wij, juristen, zijn maar al te goed op de hoogte van de kosten van procederen." Ik dacht na over de kosten van rechtvaardigheid, iets waarbij ik niet te dikwijls stil stond. "Ze kunnen je ruïneren ", zei mijn advocaat. "Ik dacht dat alle mensen in dit land gelijke toegang tot het recht hadden", vervolg ik. "In theorie wel. Ja. De praktijk is dikwijls anders", zei de advocaat. "Bent U een rijk man, meneer Bosch?" "Nee, alles zit in mijn bedrijf. Daar kan ik niet aankomen. Ik heb mijn hele leven hard gewerkt en kan het net redden. Ik bezit een eigen huis, een

auto, mijn kleren. Ik heb een klein pensioenregeling en een paar duizend aan spaargeld. Ik ben maar een gewoon, onopvallend mannetje”.

“Dat bedoel ik nou, zei de advocaat. ”Tegenwoordig kunnen alleen rijke mensen tegen andere rijke mensen procederen. Bodem procedures duren lang en na een lang proces, nog maar niet te spreken over hoger beroep, kunnen de kosten wel tien keer hoger uitvallen dan het behaalde voordeel van Uw recht. Meestal zijn bedrijven gedekt door een verzekering en ze gaan door tot u erbij neer valt. Zelfs wanneer U wint is het maar de vraag of de rechter U de gemaakte kosten laat vergoeden”.

“Hoe staat het met mijn rechtskundige hulp “ vraag ik

Zoals de meeste mensen heb ik er wel van gehoord, maar me er nooit in verdiept. “Waarschijnlijk anders dan U denkt” zei de advocaat.

”Om daarvoor in aanmerking te komen, moet u aantonen dat u geen vermogen bezit. Dat is op u niet van toepassing. Voordat U het krijgt zouden eerst uw huis, auto en spaargeld opgesoupeerd moeten zijn.

“Dus ik zou in beide gevallen gerunieerd zijn “, vervolg ik.

“Meneer Bosch, ik vind het werkelijk bijzonder vervelend voor u. Ik kan u wel aanraden een langdurige, kostbare rechtszaak te beginnen, maar ik vind oprecht dat de beste dienst die ik U bewijzen kan, is u op de gevaren en valkuilen zoals ze werkelijk zijn attent te maken. Er zijn een heleboel mensen die heet van de naald een proces zijn begonnen en er later bitter berouw van hebben gekregen. Sommigen zijn zelfs de jaren van spanning en geldzorgen nooit te boven gekomen.

Ik stond op. “U bent eerlijk geweest en daarvoor dank.

Er zit niets anders op om creatief een oplossing te zoeken want in feite ben ik al bankroet. Erger kan het niet worden. Alleen kan ik het niet toestaan dat mijn familienaam verkeerd gebruik wordt en moet ik er voor zorgen dat er in deze zaak geen winnaars zijn.”

Na tot 1996 vruchteloos met advocaten en een arbiter aan de slag te zijn geweest koos ik voor een “schelmen roman oplossing “ met steun van een voormalige Duitse controller. Die kende de streken van de juridische sector. Wat daarna volgde kan een dik boek vullen want deze Duitser was nog beter bedreven in treiteren dan die drs. V.

Dit verhaal gaat slechts over klein akkefietje waarmee ik betaling van mijn achterstallig salaris afdwing en de Pers inlicht over de feitelijke gang van zaken zonder daarbij in gevaar te komen van een aanklacht wegens smaad.

De maandag na het artikel in de Limburger bel ik de redactie op en vraag naar de heer Smeets.”Waar wilt U de heer Smeets over spreken, vroeg een secretaresse. “Ik wil persoonlijk een afspraak maken om met hem over het

kranten artikel van 11 juni te spreken. Daarin wordt mijn naam genoemd en wordt een verhaal geschreven dat op belangrijke punten afwijkt van de waarheid. Daarover wil ik over praten.”

“De heer Smeets kan helaas geen mensen op zijn kantoor ontvangen, zei de secretaresse. Als u misschien zo vriendelijk zou willen zijn om een brief of e-mail te schrijven, zal er zeker aandacht aan worden geschonken.”

Zij legde de telefoon neer.

In mijn e-mail schrijf ik de journalist over de kwestie, over de vijandige overval die Vola op het bedrijf Bosch Datacom heeft gedaan en over het feit dat mijn kant de zaak ook belicht dient te worden, het principe van hoor en wederhoor, toch. In de Internet hype waarin wij nu leven zijn dit soort praktijken schering en inslag. Vergeet U niet dat mijn bedrijf Infoboard de eerste Internet provider van Nederland was. Mijn naam en die van mijn familie worden in het artikel belachelijk gemaakt.”

Tevens herrinner ik hem aan de belofte van de Limburger uit 1991. Toen werd mijn persoon en de Limburger samen wegens smaad door Gedeputeerde Staten van Limburg voor de rechtbank gedaagd.

Dat werd prompt door GS verloren. Toen viel de hele pers van Nederland over mij heen wegens het David en Goliath gehalte van het gebeuren.

Het werd aanleiding tot het Limburgse bouwschandaal.

Sindsdien ben ik Limburg niet welkom en De Limburger maakte van mij een soort klokkenluider. Het dagblad breide mijn interview over overdreven relatiebeheer in Limburg uit naar corruptie praktijken.

Het kan toch niet zijn dat de Limburger mij niet meer kent en haar belofte

“ U kunt altijd rekenen op een wederwoord, meneer Bosch “ vergeten is. Een mooie boel!

Toen ik na een week nog geen antwoord ontvangen had, belde ik opnieuw de secretaresse. “Sorry meneer Bosch er is iets fouts gegaan met de computer en uw bericht is verloren gegaan. Omdat de heer Smeets een paar weken in het buitenland is, stel ik voor U te richten tot de hoofdredacteur.

Die heeft het wel verschrikkelijk druk, dus wees kort en duidelijk. “

Geiriteerd verstuur ik de e-mail naar de hoofdredacteur met een cc naar Smeets. Na twee weken kwam er antwoord van een secretaresse, waarin stond dat een brief voor de rubriek ingezonden stukken wellicht tot de mogelijkheden behoorde. De juridische afdeling had de zaak onderzocht en vond dat er met het artikel en haar zorgvuldigheid niets aan de hand was. Het is duidelijk dat ik werd afgescheept.

Een kans op rectificatie dan wel wederwoord zat er niet in.

Men kende geen Bosch meer!

Maar ik ben er geen man om op te geven

In de stadsbibliotheek van Roermond verdiepte ik mij in zaken rondom "smaad" en ontdekte dat het geen vrolijk dossier was. Er was een zaak bij van een man van middelbare leeftijd die een proces begonnen was tegen een krant, dat hij gewonnen had, en de uitgever was tot 20.000 gulden schadevergoedingen en onkosten veroordeeld. Maar in hoger beroep had uitgever weer gewonnen en was de schadevergoeding afgewezen en beide partijen moesten hun eigen kosten betalen, Weer gaat de man in beroep en wint uiteindelijk na veel jaren en hoge proceskosten. Hij krijgt wel zijn schadevergoeding toegewezen maar over de opgelopen proceskosten van 50.000 gulden wordt niet meer gesproken. De uitgever had een meervoud aan kosten gemaakt maar was daarvoor verzekerd. De aanklager had wel gewonnen, maar was voor zijn verdere leven geruïneerd. Op de foto's stond hij er in de eerste jaren als een energieke man bij. Vijf jaar later was hij een wrak geworden, vermagerd door de eindeloze spanningen en de zich ophopende schulden. Hij is bankroet gestorven, maar zijn reputatie was hersteld.

Dan kom ik een interessant artikel tegen. Smaad is opzettelijke aanranding van iemands eer of goede naam door tenlastelegging van een bepaald feit met het kennelijke doel daaraan ruchtbaarheid te geven en die ertoe leidt dat hij in diskrediet gebracht of geschaad wordt in zijn ambt, beroep of bedrijf. Dit lezend speelt een preek van de advocaat tijdens de smaadzaak van de Gedeputeerde Staten van Limburg door mijn hoofd. Bij het gerecht kunnen alle beweringen openlijk gepubliceerd worden, zonder dat ze bewezen worden. Alles wat tijdens de zitting van het gerecht wordt gezegd kan gepubliceerd worden op voorwaarde dat het verslag eerlijk, gelijktijdig en nauwkeurig plaats vindt. Dat was natuurlijk ter bescherming van rechters, getuigen, politieagenten, verdedigers en zelfs de gedaagde om te kunnen verklaren wat zij menen dat de waarheid is, ongeacht de uitkomst van de zaak, dacht ik. Deze ontheffing van iedere reactie door een persoon, hoezeer ook beledigend, belasterd, onteerd of gesmaad, enkel op voorwaarde dat die verklaring werd gedaan tijdens de zitting, heette "absolute onschendbaarheid"

Dat is de oplossing denk ik terwijl ik in regen en felle wind terug fiets naar mijn dorpje. Dat zal ik morgen ten uitvoer brengen. Tevreden dronk ik die avond bij de koffie een brandy.

De volgende morgen, na een stevig ontbijt, kleeft ik me in een rode golfbroek en passend rood shirt. Met het oude rode golfje van mijn vrouw rij ik vastberaden naar het industriebedrijf waar mijn bedrijf Bosch Datacom gevestigd is.

Alles ziet er nog hetzelfde uit als op Kertsmis 1994 toen ik het bedrijf voor de laatste keer verliet. Alleen nu ontsiert een groot reclame groot bord Bosch de gevel. Toen heb ik na lang onderhandelen met mijn opvolger, drs. V. uiteindelijk mijn arbeidscontract rond. In een bijlage werd vastgelegd dat ik tot 1998 tegen een kleine maandelijkse basisvergoeding als adviseur voor het bedrijf zal werken. Voor projecten die ik binnen breng is een kleine commissie afgesproken. Het contract wordt door mij, onder aanwezigheid van de financiële directeur Dick H. en controller Fons de H, ondertekent. Zij bedanken mij voor het getoonde geduld en zullen er zorg voordragen dat drs. V het contract tekent. "Hij is even de stad in, kerstpullen inkopen, begrijpt U wel meneer Bosch", zei de controller.

"Een kopie van de contracten kan U begin 1995 verwachten". Opgelucht ga ik weg omdat nu weer aan de toekomst van het bedrijf gewerkt kan worden. Ten eerste zal ik een Internet Academie starten om op "betaalde manier" de markt voor te lichten over de mogelijkheden van zaken doen over, in -en met Internet. Dit trucje had ik met Infoboard in Brussel zeer succesvol uitgehaald. Daarmee was Infoboard in Brussel de eerste Internet Provider -en trendsetter van België geworden. Omdat in het nieuwe jaar het contract niet komt, hoor ik via een telefoontje dat drs. V weigert de bijlage te ondertekenen. Ergo het standaard arbeidscontract dat ik mede ondertekend heb zal gelden. De bijlage was verdwenen, meldde hij via zijn secretaresse.

Toen is het gedonder begonnen. De inmiddels gestarte Internet Akademie werd brutaalweg gebruuskeerd. Mijn zaken partners werden bedreigd en het werken onmogelijk gemaakt. In het kelderkantoor van mijn woning heb ik alles op alles gezet om alsnog tot overeenstemming te komen. Er werd in overleg met de participatiebank een arbiter aangesteld die de partijen tot elkaar zou brengen. Helaas na een jaar gaf de dure arbiter zijn opdracht terug omdat drs. V geen medewerking gaf. Zijn advies was om via de rechter mijn recht te halen. De hoge rekening moest wel betaald worden. Het was alles een vooropgezet plan van drs. V om tijd te winnen, beloftes te doen, niet na te komen en agressieve advocaten op mijn dak of die van mijn medestanders te sturen. Deze kille oorlog was niet in mijn koude kleren gaan zitten en het heeft ruim een jaar geduurd. Zelfs ben ik langdurig ziek geweest. De praktijken van het GAK moeten ervaren om alvorens weer aan mijn werk "nietsdoen in mijn kelder" te beginnen. Door een concurrentie beding in het arbeidscontract en in het aandeelhouders contract met de participatie maatschappij (BGA) was de sector waarin mijn expertise lag verboden terrein. Als klap op de vuurpijl

van de treitering werd de betaling van mijn salaris na mijn gezond melding niet hervat. Op mijn brieven kwam geen antwoord.
Het water stond aan mijn lippen.

Daar ga ik nu een eind aan maken denk ik terwijl ik me aanmeldde bij de balie van het kantoor.

“Hallo “ mijn naam is Bosch.
“Graag zou ik drs. V spreken”, maakte ik me bekend.
‘Oh U bent meneer Bosch”, zegt een jong meisje. “ Prettig met U kennis te maken. Ik zal de secretaresse van drs. V bellen dat u er bent.
U heeft toch een afspraak?” .
“Laat maar zitten”, dacht ik en wachtte af.
“Drs. V is er niet en wilt trouwens niet met u spreken”, zegt zijn secretaresse. “Bovendien, U heeft geen afspraak.”
“Dat heb ik toch niet gezegd “vervolg ik vriendelijk.
“Kan ik dan de chef personeelszaken spreken, de heer Larry T.?”
Die komt naar mij toe, geeft me een slap handje en vraagt” wat kan ik voor U doen. “ Niet te geloven. Hier staat een jongeman die ik jaren geleden aangenomen heb, een vak had geleerd.
Nu deed hij alsof ik een onbekende was. Vergeten, dat hij het eerste jaar de ene fout op de andere stapelde. Dat hij alleen dankzij de bescherming van mijn zoon, ooit oud kamergenoot, nog in dienst was.
“Larry, ik kom voor twee zaken; Ten eerste waarom wordt er niet betaald. Ten tweede wil ik nu eindelijk mijn arbeidscontract hebben. Kan dat?
Larry strijkt door zijn iele haar, kijkt me omhoog aan en zegt,
“Nee, daar heb ik toestemming nodig van drs. V,” zegt hij.
Intussen zijn de deuren van de kantoren opengedaan en kijken veel werknemers naar mij.
“ Mensen “,roep ik luid. “Hebben jullie even tijd voor een korte verklaring?”
In het kort leg ik het personeel uit wat er aan de hand is, welke praktijken drs. V er op na houdt en hoe hij er alles aan doet mijn naam en die van mijn zonen zwart te maken.
“Jullie moeten begrijpen dat ik niet toesta dat hij mensen en bedrijven oplicht onder de naam Bosch. Als ik jullie was, zou ik bedanken om voor dit frauduleus bedrijf te werken. Zelfs deze Larry doet mee en wilt mijn arbeidscontract dat ik in 1994 ondertekend heb niet geven.
Hij wordt door drs. V onder druk gezet de onwaarheid te spreken.
Mensen, dit kan toch niet, dit mag toch niet, beoordeel zelf!
Hiervoor moet ik Larry een oorvijg geven”.
De man in kwestie kijkt me ongelovig aan toen ik gelijktijdig uithaal en hem een ferme, maar geen kwaadaardige, oorvijg geef.

“En nu snel naar je archief. Breng me als de weerga een kopie van het contract “, waarschuwt ik hem. “Anders draai ik je oor om ! “
Er welden tranen op in zijn ogen en hij riep “Auw”.
“Stop, stop, hou op”, komen werknemers naar me toe.
” Meneer Bosch dit kan U toch niet doen”.
“Jongens, let op, ik kan nog veel meer. Zorg er voor dat ik nu mijn kopie krijg “ roep ik en schop om indruk te maken een grote plantenbak om.
Larry maakt zich uit de voeten en komt snel terug met een kopie echter zonder bijlage. “Ik zal zorgen dat er weer betaald wordt” zegt hij klein als een muis,” maar geloof me meneer Bosch, een bijlage heb ik niet.”
“Dat zal ik geloven” zeg ik, “die heeft drs. V verdonkermaand”.

Dat was fase één, denk ik. Nu op naar fase twee van het plan.
“Ok . Nu je beloofd heb weer te betalen moet je nu de politie bellen.
Het spijt me dat ik je oorvijg gegeven heb en dat ik je mishandeld heb.
Dat mag niet volgens de wet “.
“ Dat doe ik niet meneer Bosch” zegt Larry kleintjes.
“Doe wat ik je opdraag “, donder ik,” want anders stomp ik je een bloedneus. In de hal zal ik wachten tot de politie komt. Basta ”.
Na lang wachten belde ik het politiebureau zelf om aan te dringen op spoed vanwege de vechtpartij in het bedrijf. Toen hoorde ik dat de politie onderweg was. Op dat moment kwam er met loeiende sirene een politie wagen het terrein oprijden.
Twee potige politieagenten sprongen er uit.
“Is hij het?” roepen zij en slaan mij hardhandig in de boeien.”
Larry knikte en vluchtte het kantoor in.
In zijn kamer hoor ik het gesprek met de brigadier dat gaat: over mijn oud directeur, er is een conflict over een arbeidscontract en betalingen.
“Nee het doet niet zeer. Met hij een natte zakdoek tegen zijn oor verschijnt hij op de gang.
“De heer Bausch heeft mij opzettelijk een draai om me oren gegeven”
“Is dat waar? ” vraagt de brigadier mij.
“Ja, dat heb ik gedaan “,
De politieagent draaide zich ongelovig om. “Wat zegt u?” vroeg hij
“Dat ik het gedaan heb,opzettelijk een draai om zijn oren gegeven.
Dat is toch mishandeling, is het niet?”
Het gezicht achter de zakdoek knikte en de politieman vraagt.
“Mag ik vragen waarom “.
“Oh, wat dat aangaat”, antwoordde ik. “Dat ben ik uitsluitend bereid in een verklaring op het politiebureau uit te leggen “.
De politieagenten weten niet waar zij aan toe zijn en overleggen samen.
De oudere, een brigadier zegt “ de heer T wilt de zaak niet vervolgen “.

Ik haal mijn schouders op. “ Dat kan niet, dat is toch de wet, er is een wetsovertreding begaan.De politie moet op de hoogte worden gesteld.
“Heeft de heer Bosch U schade toegebracht?” vervolgt de brigadier
“Nee”, zegt Larry, “meer dan een zacht tikje was het niet”.
“Dan zullen wij het hier maar bij laten, hoor ik de brigadier zeggen.
“Niks daarvan, roep ik “ daar heeft de heer Thomas niets aan te willen.
” Wet is Wet.”

De brigadier zuchtte “uitstekend, meneer.
Dan moet ik u verzoeken met ons mee naar het politiebureau te gaan.”
De handboeien mochten los en na een korte rit in de politieauto bereikten wij het politiebureau. Het rode golfje bleef achter.

Op het bureau werd ik in een cel opgesloten, na ontdaan te zijn van mijn broekriem en schoenveters. Dan onstondt er grote commotie.
Bij het fouilleren kwam een piepklein rood mesje uit mijn broekzak.
Het leek wel op een bommelding,
Zo groot was de opschudding op het Roermondse politiebureau.
Na twee uur in de cel kwam een oude rechercheur me opzoeken.
“Hoe gaat het nu meneer Bosch, voelt U zich goed bij Uw hoofd”.
“Ik wel “ is mijn antwoord. Is er iets mis”, vraag ik belangstellend.
“Nee, nee antwoord de rechercheur, “dit is alleen een routine vraag.
Wilt U bijstand van een priester, arts of advocaat?”
.“Man doet niet zo dramatisch”. U hoeft alleen maar een procesverbaal van de mishandeling te maken, zo is het toch?
Komt er nog wat van of blijf ik onder arrest”.
“Dat beslist de officier van justitie” bromt de oude en sluit de glazen cel omstandig af.

In die open cel zat ik werkelijk te koop want iedere bezoeker die passeert kijkt nieuwsgierig naar die opvallend rode verschijning met een hoofd vol grijs krullend haar. Vreemd dan valt me iets in.
Impulsief heb ik me vanmorgen laten inspireren door de rode reus, een befaamde socialistische activist uit de jaren zeventig en tachtig.
Die kwam altijd omstandig, met veel show en dramatiek, op voor het onrecht dat de armen onder ons werd aangedaan. Niets was hem te gek en bij zijn acties was hij altijd gekleed in een rode toog. Hij werd dan weer opgepakt en de daaropvolgende rechtszaak was het prompt weer een spektakel van belang. Hij haalde veel de Televisie. Hoewel in de pers gedetailleerd over hem en zijn acties is geschreven, werd hij door de bovenwereld van onze maatschappij voor dorpsgek versleten.
Daar dacht ik over na, er was toch niets te lezen in de cel.
Plotseling trok een complete brugklas aan mijn glazen hok voorbij.
Die waren op excursie bij de politie, hoorde ik.

“Is dit nu een dief of gemene moordenaar”, hoorde ik een jongetje aan zijn meester vragen.

Het antwoord ontging mij want de groep werd haastig voortgedreven.
Veertig paar onschuldige ogen keken mij nieuwsgierig aan.
Gênante vertoning, dat moest ik toegeven.
Toen kwam eindelijk het verhoor en de opmaak van het proces-verbaal.
Nog nooit had ik zoiets meegemaakt.
Nauwkeurig beschreef ik de gebeurtenissen van mijn oorvijg.
Zij willen alles weten, ook waarom ik dit gedaan heb.
Zakelijk vertel ik: hoe ik deze morgen naar mijn bedrijf gereden ben om aan de directeur Drs. V te vragen mijn salarisbetaling te hervatten. Ook dat deze man, mijn opvolger, mij al jarenlang treitert en medewerkers aanzet tot frauduleus gedrag. Enfin, toen de directeur mij niet wilde ontvangen heb ik met de personeels manager Larry T. gesproken.Tijdens dit gesprek heb ik hem gewezen op zijn onoprecht gedrag.
Het was een gesprek van man tot man dat de uitwerking miste.
Tja, toen heb ik hem, ter aansporing om zijn gedrag te verbeteren, een oorvijg gegeven. Omdat de Nederlandse rechtstaat en haar politie , misdaad en lage praktijken wegens tijdgebrek gedogen , heb ik gemeend de heer Larry T ouderwets met een oorvijg tot de orde te roepen.
Natuurlijk is dit fout en weet ik dat er niet voor eigen rechter gespeeld mag worden. Ook besef ik goed dat dit een geval van mishandeling is.
Dit moet bestraft worden. Daarvoor neem ik de verantwoording.

De politie agenten knikken en tikken met één vinger moeizaam het procesverbaal in de computer Bij het uitprinten loopt het papier vast.
Vriendelijk help ik ze het probleem op te lossen.
Dat moet voor de buitenstaander een prachtig gezicht zijn ,denk ik stillitjes.Politie met misdadiger samen gebogen over een onwillige printer.
Tussendoor kwamen diverse heren in burger meeluisteren naar het verhoor. Wie ze waren, wat zij deden -en moesten, dat wist ik niet.
Ze zeiden niets,er was niemand bij die ik kende.
Na lezing van het procesverbaal liet ik enige wijzingen aanbrengen vanwege de zorgvuldigheid. Er mocht geen enkele twijfel bestaan.
Er had een mishandeling plaats gevonden.
De oudere brigadier werd ongeduldig. “Ga maar verder collega, ik ga buiten een sigaretje roken “, knorde hij en riep er een jonge agente bij.
De uitdraai van het procesverbaal las ik rustig door, nam ruim de tijd ervoor en op elke pagina plaatste ik een paraaf.
Zo, alles staat mooi op papier, dacht ik tevreden.
Terug in mijn cel duurde het nog geruime tijd alvorens de brigadier mij ophaalt. “De officier van justitie vindt geen aanleiding U nog langer in bewaring te houden.

U wordt berecht door de politie rechter.
De dagvaardiging komt vanzelf. Als ik U was zou ik een advocaat zoeken.
Omdat ik de buurt van Uw bedrijf woon zal ik U een lift naar Uw auto geven.” De broekriem en veters kreeg ik terug, het mesje bleef als bewijsmateriaal achter.
Daarvoor kreeg ik een ontvangstbewijs

Een week voor de zaak voorkwam werd door de nieuwsredactie van de belangrijkste dagbladen in Limburg en Nederland een aantal e-mails ontvangen. De afzender “roodneus”, gaf de tip van een merkwaardige zaak van mishandeling, die Vrijdag a.s, op de rol van de rechtbank in Roermond zou dienen.

Het betrof een zaak van uitlokking van misdaad door de “Limburger” en een geïnterviewde drs. V.. Die gaf toe met enig duw –en trekwerk een bedrijf overgenomen te hebben om ze vervolgens voor goed geld te verkopen.

Op de dag van de rechtszaak was Albert Bosch ruim op tijd in de rechtbank en hem werd verzocht te wachten tot de zaak voorkwam.

Toen hij in de beklagde bank plaats nam bemerkte hij dat er veel publiek was en dat de persbanken redelijk vol zaten. Voordat hij naar binnen ging zag hij de heren T. en V met een advocaat zitten.

Zij waren kennelijk als getuige opgeroepen.

Toen de rechter vroeg waarom de verdachte geen bijstand van een advocaat had ingeroepen en voorstelde de zitting te verdagen verklaarde Bosch dat hij zijn eigen verdediging wenste te voeren.

De rechter haalde zijn schouders op, maar stemde toe.

De officier van justitie gaf een kort overzicht van de feiten.

Er werd nogal wat gemompeld in de zaal toen hij vertelde dat Bosch zelf op die bewuste ochtend het slachtoffer gedwongen had de politie te bellen om de mishandeling aan te geven.

Op de vraag van de rechter of de verdachte zich schuldig verklaart antwoordde de verdachte duidelijk.

‘ Nee, onschuldig’.

Hij wilde voorkomen dat een getuige verhoor als - niet noodzakelijk - verklaard werd.

Drs. V. moest in de getuige bank plaats nemen, dat was de opzet !

Vervolgens wordt de brigadier opgeroepen te getuigen.

Geroutineerd deed hij, na de eed te hebben afgelegd, verslag van de aanhouding en ging achter in de zaal zitten.

Dan komt de zenuwachtige Larry.T in de getuigenbank en ook hij legde de eed af en vertelt over de oorviig, over het feit dat een kopie van het arbeidscontract op aandringen van zijn baas drs. V is achtergehouden en dat die geen toestemming gaf salaris te betalen.

“Die Bosch een beetje treiteren,” had hij gezegd, voegde de heer Larry.T. er ongevraagd aan toe.

Bosch, de verdachte, dacht verrast, “de oorviig heeft toch gewerkt”.

De advocaat van drs. V. komt luid protesterend tegen het verhoor van de officier overeind en wil de verklaring over de “druk” van drs. V laten vervallen. Daar is de rechter het niet mee eens.

Prompt wordt drs. V opgeroepen.

Zwetend, met zijn broek tussen de benen, wat is die man dik geworden, neemt hij plaats in de getuigenbank.

Nu stond Bosch in de beklagdenbank op.

“Edelachtbare” zei hij tegen de rechter met luide stem.

“Ik heb er nog eens nagedacht en ik wil graag op mijn vorige verklaring terugkomen. “Ik ben wel schuldig.”

De rechter staart hem aan, de officier van justitie die al klaar stond om drs. V. te ondervragen, ging weer zitten.

De advocaat van drs. V. haalt zijn schouders op.

“Juist “ zei de rechter. “Weet u dat zeker, meneer Bosch?”

“Ja, edelachtbare, heel zeker.”

“Hebt U er bezwaar tegen?” vraagt de rechter aan de officier van justitie.

“Geen bezwaar, edelachtbare, zei de officier van justitie “ik maak hieruit op dat de gedaagde de feiten van de zaak, zoals ik uiteengezet heb, niet langer betwist”.

De rechter wendde zich tot drs. V en Larry.T.

“Heren, het spijt me dat U lastig gevallen bent, maar het schijnt dat Uw getuigenverklaring niet meer nodig is.

U kunt plaatsnemen achter in de zaal.

“Meneer Bosch. Nu U verklaart schuldig te zijn, dat wil zeggen, U toe geeft de heer T te hebben geslagen, wenst U nog getuigen a décharge op te roepen?”

“Nee, edelachtbare.”

“U mag verklaringen laten afleggen van een psychologisch onderzoek indien u dat wenst of zelf verzachtende omstandigheden aanvoeren”

“Dat is mij bekend edelachtbare.Het enigste,waarvoor ik toestemming vraag, is dat ik vanaf de beklagde bank een verklaring wil afleggen”.

“Dat is Uw onschendbaar recht, zei de rechter

Albert Bosch, die inmiddels was opgestaan om de rechter en de balie toe te spreken, haalde een opgevouwen krantknipsel uit zijn zak”

“Edelachtbare, twee maanden geleden is er in de Limburger door een journalist de heer Smeets, dit artikel gepubliceerd.

Ik zou het op prijs stellen als Uw edelachtbare het even zou willen lezen.

De griffier van de rechtbank nam het krantenknipsel aan en ging er ermee naar de tafel van de rechter.

“Houdt dit verband met de zaak die nu behandeld wordt, vroeg de rechter.

“Dat is inderdaad het geval edelachtbare!”

De rechter las het snel door en zei toen hij het uit had.

“Juist”.

“In dat artikel” zei Bosch, heeft de krant mij, op aangeven van drs. V boosaardige belasterd. Hij geeft toe na enig duw-en trekwerk 75 procent van de aandelen bemachtigd te hebben en daadwerkelijke mijn zeggenschap teruggebracht te hebben naar nul.

Zonder het recht van wederhoor heeft de Limburger dit artikel gepubliceerd en op mijn verzoek om dit alsnog te doen, werd niet gereageerd. Dit is vreemd want er lopen talrijke rechtszaken rondom het bedrijf. Allen hebben betrekking hebben op “arglistisch duw -en trekwerk rond mijn bedrijven”.

Zo noemt drs. V. dit toch?

Zo is het ook gegaan met mijn arbeidscontract dat door drs. V. werd en achtergehouden.

De officier van justitie stond op “is dit wel nodig als verzachtende omstandigheid, edelachtbare”, vroeg hij.

“Bosch kwam ertussen “ ik verzeker u dat ik alleen maar de achtergrond van de zaak wil toe lichten, edelachtbare.

Ik heb gewoon het idee dat uw edelachtbare het misdrijf beter kan beoordelen, als u de reden daarvoor begrijpt“

De rechter keek Bosch nadenkend aan.

“De gedaagde heeft gelijk” gaf hij toe, “gaat U verder”.

“Dank U edelachtbare “, zei Bosch.

“Welnu wanneer de verslaggever Smeets de moeite had genomen om contact met mij te zoeken, alvorens dit verhaal te schrijven, dan had ik hem al de dossiers gegeven over de vuiligheden die drs. V mij, andere personen en bedrijven heeft aangedaan. Dan had hij geen enkele twijfel gehad en vast moeten stellen wat drs. V met enig duw-en trekwerk bedoeld te zeggen, slimme oplichters trucjes, edelachtbare. Deze zogenaamde bedrijvendokter drs.V. staat bekend als een niets ontziende vuile oplichter, die overigens als enigste directielid ooit bij OCE ontslagen is als directeur.

Drs. V. knalrood van verontwaardiging, was achter in de zaal opgestaan.

“Hoor nu eens even hier.....” schreeuwde hij.

“Stilte,” brulde de griffier “stilte in de zaal”.

“Ik begrijp Uw boosheid wel, meneer Bosch” zei de rechter ernstig, “maar ik vraag me af, wat dit met verzachtende omstandigheden te maken heeft”.

“Edelachtbare “ zei Bosch nederig, “ik doe alleen maar een beroep op uw gevoel voor rechtvaardigheid. Wanneer iemand, die altijd een braaf, oppassend leven heeft geleid, plotseling een mens aanvalt, dan is het toch noodzakelijk zijn motieven voor een dergelijke ongewone daad te begrijpen. Dit moet, naar mijn bescheiden mening, het oordeel van degene wiens taak het is een vonnis uit te spreken, toch beïnvloeden?”

“Uitstekend,” zei de rechter, verklaar uw motieven nader, maar hou U bij de zaak en matig uw taal!”

“Dat zal ik zeker doen”, zei Bosch.

Bij de opeenstapeling van de “ duw -en trekzaken ‘ van de heer V is vooral van belang de naamswijziging van het merk Bosch Datacom.

Via een frauduleuze registratie in de Kamer van Koophandel, jawel dit kan edelachtbare, wijzigt hij dit in allen Bosch. Daarmee doet hij het in de markt voorkomen alsof er zaken gedaan worden door mij persoonlijk.

Achter in de zaal was drs. V buiten zich zelf van woede.

Hij stootte de advocaat naast hem aan.

“Dit kan hij toch zeker niet maken?” siste hij.

“Ssst” zei een agent

Drs. V stond op: edelachtbare, riep hij, “ik wilde alleen even zeggen, dat “.

“Stilte,” schreeuwt de griffier.

“Als de orde in de rechtszaak nog eens verstoord wordt, zal ik hen die daarvoor verantwoordelijk zijn laten verwijderen, “zegt de rechter.

“Dus u begrijpt dat ik begon te piekeren, vervolgt Bosch.

Al mijn geld en opgebouwde spaargelden zitten in het bedrijf.

Mijn salaris wordt niet betaald.

Geld om voor mijn recht op te komen heb ik niet.

Ik vroeg me af met welk recht een slecht geïnformeerd pias van de krant, te lui om zijn aantijgingen te verifiëren, en een zogenaamde bedrijvendokter drs. V, zich achter een bolwerk van juridische -en financiële instituten kan verschuilen.

Om daarmee een kleine man kapot te maken, een man die zijn hele leven zo hard en eerlijk mogelijk heeft gewerkt.”

“Er staan andere wegen open voor beschuldiging van laster en oplichting” merkte de rechter op.

“Die zijn er inderdaad, “zei Bosch, “maar u, als vertegenwoordiger van de wet, weet ongetwijfeld dat er tegenwoordig weinig mensen zijn die zich de enorme lasten kunnen veroorloven om het tegen de macht van een krant en financiële mensen op te nemen. Trouwens, tweemaal is mijn aangifte van fraude tegen drs. V, bij de politie niet in behandeling genomen.

Wegens tijdgebrek, edelachtbare.”

“Daarom wilde ik de redacteur spreken, die mij weigerde te woord te staan. Daarom ben ik te laatste leste persoonlijk naar drs. V gegaan om met hem te spreken over de onterechte stopzetting van betaling van mijn loontje.

Aangezien hij mij niet wilde spreken ben ik naar het kantoor van de personeels manager de heer T. gegaan.

“Om hem om zijn oren te slaan?” zei de rechter.

“U mag dan wel belasterd zijn, maar geweld mag nooit het antwoord zijn”.

“Goeie help, nee edelachtbare,” zei Bosch verbaasd.

“Niet om hem te slaan, maar om redelijk met hem te praten.

Om hem te verzoeken te betalen en voortaan eerlijk te zijn.

“Aha,” zei de rechter met belangstelling.

“Eindelijk het motief.

U bent naar zijn kantoor gegaan om een beroep op hem te doen?”

“Dat heb ik inderdaad gedaan, edelachtbare,” zei Bosch.

Net zo goed als de openbare aanklager wist hij dat, omdat hij niet onder ede stond en vanuit de beklagdenbank sprak, niet aan een kruisverhoor onderworpen kon worden.

“En waarom hebt U niet met hem gediscussieerd”, vroeg de rechter.

Bosch liet zijn schouders hangen. “ Dat heb ik geprobeerd,” zuchtte hij

“Maar hij behandelde me met dezelfde hooghartige minachting die ik ook van drs. V moest ondervinden. U moet niet te vergeten, dat ik hem als jonge man in het bedrijf gehaald heb.

Hem een vak een geleerd heb altijd recht door zee te gaan.

“En wat is er toen gebeurd”, vroeg de rechter.

“Ik moet bekennen dat er iets in mij klapte,” zei Bosch.

“Ik deed iets onvergeeflijks: ik gaf hem een oorvijg.

Een zacht klapje die een vader wel eens aan zijn ongehoorzaam zoontje geeft. Begrijpt U, edelachtbare.

Precies één tel in mijn leven heb ik mijn zelfbeheersing verloren.”

Met die woorden ging hij zitten.

De rechter keek vanaf zijn tafel de zaal in.

Jij hebt op dezelfde manier je zelfbeheersing verloren, als een George Bush die over het onrecht van Irak spreekt, vriendje, dacht hij bij zichzelf.

Hij moest echter onwillekeurig aan een voorval van jaren geleden denken. Toen hij in de kranten heftig was aangevallen over een vonnis dat hij uitgesproken had in een corruptie zaak in Zuid Limburg: zijn boosheid was nog vergroot door de wetenschap, dat ondanks het feit de officier van justitie teruggetrokken werd van de zaak, hij later gelijk bleek te hebben.

De overheid gebruikte opnieuw de doofpot.

Hardop zei hij: “Dit is een ernstige zaak.

Het hof moet aannemen dat u vond dat u onrecht was aangedaan en zelfs dat u die ochtend niet van uw huis naar het bedrijf Bosch bent gegaan met het voornemen geweld te plegen.

Maar het feit blijft dat U de heer T geslagen heeft.

Wij kunnen het als maatschappij niet toestaan, dat er particulieren, burgers rondlopen met het idee anderen af te ranselen en eigen rechter spelen.

Een boete op van vijfhonderd gulden en dertig dagen voorwaardelijk.

Dat leg ik u op!

“Kan ik dat direct betalen “vraagt Bosch.

“Ja bij de balie”, antwoord de rechter.

” Volgende zaak.”

Toen Bosch na betaling het gerechtsgebouw verliet, liepen de persbanken leeg en zag hij een bekende Roermondse journalist haastig weggelopen.

Buiten wacht drs. V met advocaat hem op.

Rood van woede is hij.

De dikke buik puilt over zijn broek, het ronde brilletje scheef op het bolle gezicht en met schuim op zijn mond roept hij dreigend.

“ Schoft die je bent.

Dat kan je me niet ongestraft flikken, wat je daar allemaal verteld hebt”.

Hij rukt zich los van zijn advocaat en struikelt.

“Oh, dat kan heel goed,” zei Bosch.

“ Vanuit de beklagdenbank kan ik dat zeggen.

Dat is absolute onschendbaarheid, vraag het je advocaat”.

Hij springt, voor de aanstormende drs. V. in een taxie en roept.

”Lees morgen de krant.

Jij verdient meer dan een oorvijg”.